

1973

Évadnyitó hangversenyek*

A budapesti zenei versenyek három fiatal díjnyertes magyar művésze lépett fel a Budapesti MÁV Szimfonikus Zenekar kíséretével az évad első koncertjén Kecskeméten. A Szalatsy István vezényletével megtartott hangverseny szólistái Bálint Mária (a Szigeti József emlékére rendezett hegedűverseny III. díjasa). Barta Mihály (a hegedűverseny II. díjának nyertese) és Onczay Csaba (a Pablo Casals tiszteletére megtartott gordonkaverseny első helyezettje) voltak.

Barta Mihály Brahms D-dúr koncertjét adta elő. Játéka jelentős hangszeres készségről, a virtuozitás iránti érzékről tanúskodott. Fiatal korával magyarázható, hogy a darab mélységeit még nem sikerült mindenhol meghódítania, teljes mértékben összefognia a zenei folyamatot. Inkább egy-egy szépen sikerült részlet jelezte kiváló adottságait.

Bálint Mária Beethoven versenyművét tolmácsolta. Rokonszenves egyszerűséggel, hajlékonyan mintázta meg Beethoven dallamait. Nem túl nagy, de szép hangszínnel játszik. Ezek a tulajdonságai teszik alkalmassá arra, hogy hegedülésével még sok örömet szerezzen hallgatóságának.

Koránál, gyakorlottságánál fogva is Onczay Csaba tűnt hármuk közül a legérettebbnek. Sosztakovics 1959-ből való gordonkaversenye alkalmas arra, hogy az előadó mind virtuozitását, mind pedig dallamjátzó készségét reprezentálja. Fontos tényezője e szép és mutatós Sosztakovics-műnek a lüktető már-már zakatoló, máskor játékos ritmikusság. Onczay játékában ezek a momentumok is igen jól érvényesültek.

Szalatsy István vezénylese egy kicsit több hajlékonysággal jobban segíthette volna a zenekart és az ifjú szólistákat a muzsikálásban. A zenekari együttesből ezúttal a kürtszólistát kell kiemelni: Sosztakovics versenyművének nagyszámú és fontos szólóját kitűnően játszotta. Az egész estéről elmondhatjuk, hogy megérdemelten nagy sikert hozott a versenydíjas szólistáknak, s hogy egészében méltó nyitánya volt az idej hangversenyévnak.

A kamarahangversenyek sorát pénteken a Nagytemplomban Margittay Sándor orgonaestje nyitotta meg nagy létszámú hallgatóság előtt. Margittayt méltán tartják számon legkiválóbb orgonaművészeink sorában. Mostani, Bach és Liszt műveiből összeállított műsora is jól jellemezte kiváló hangszínerzékét a nagyvonalú formaépítkezésre való törekvését. Játékában azonban itt-ott a ritmus „fegyelmezetlensége” zavaró volt. A meg-megszaladó

---

* Petőfi Népe, 1973. 10. 14., 3. o.

tempónak, ritmusnak fő oka bizonyára a művész számára ismeretlen hangszer mechanikai-problémáiból (nagy késéssel megszólaló hangok!) adódott. Műsorából a Pastorale című Bach-darab 3. és 4. tétele (Aria és Gigue) emelkedett ki áhítat és táncosság meggyőző szembeállításával, valamint a monumentális Liszt-mű, a Weinen, Klagen... részletei emlékezetes,

Nagy örömünkre szolgált, hogy Pavlánszky Edina énekművésznő előadásában megismerkedhettünk Liszt gyönyörű, megrázó hatású 137. zsoltárával. Drámai hatásokra törekvő énekét egy-egy szövegrészlet elmosódó, csúnyán formált magánhangzói zavarták meg.

A vonósnégyesnek nem ad ideális megszólalási keretet a visszhangos templom. A hangzást sokszor összemossa, a szólamok plasztikus kibontását megakadályozza. Ennek elleném örömét lelhettem a hallgatóság Haydn B-dúr (Napfelkelte) kvartettjének előadásában. A Kecskemét Vonósnégyes fejlődéséről adott hírt. Az orgonaművek között elhangzott vonósnégyes-darab mind a tagok (Palotás József Róbert Gábor Lakó Sándor, Héjjas Pál) egyéni teljesítményét, mind pedig együttműködését illetően a lassú tételben emelkedett a legmagasabb szintre: igazi haydni adagio volt!